

Wiesław Łukawski

Informacja dyr. OBA adw. Wiesława Łukawskiego

Palestra 33/8-10(380-382), 134-135

1989

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Następnie adw. H. Pieliński, popierając gorąco propozycje, jakie zgłosiła adw. H. Piekarska, zaproponował rozpoczęcie prac nad tematem „Adwokatura polska po 1945 roku”. Jednocześnie podkreślił ogrom pracy, jaką wykonuje dyrektor OBA adw. dr W. Łukawski, do którego należy, zdaniem mówcy, dokooptować dwóch adwokatów wobec coraz to liczniejszych prac OBA.

Z kolei adw. J. Leszczyński zwrócił uwagę na konieczność stworzenia odpowiedniego profilu Biblioteki (zbieranie prac beletrystycznych adwokatów, pamiętników i biografii adwokatów). Zaproponował także, aby uzupełniono listę adwokatów walczących podczas okupacji żołnierzami z wileńskiego AK. (Adw. W. Bayer wyjaśnił w tym miejscu, że 7 kwietnia 1989 r. odbyło się zebranie Komisji historycznej, w czasie którego badano losy adwokatów z tych stron podczas okupacji).

Adw. W. Szwajdler podniósł problem szkolenia adwokatów pod kątem zbliżającego się wyodrębnienia sądów gospodarczych, a to wobec konieczności dostosowania się adwokatury do wymagań obecnych i zbliżających się czasów, podkreślając coraz większe znaczenie prawa gospodarczego, zwłaszcza dotyczącego kapitału zagranicznego.

Jako ostatni dyskutant głos zabrał adw. W. Łukawski. Podziękował on gorąco zarówno tym, którzy chwalili działalność Ośrodka, jak i tym, którzy zgłaszali uwagi krytyczne. Podkreślił raz jeszcze, że główny nacisk w pracach OBA kładzie się na kształcenie zawodowe adwokatów, ale jednocześnie nie zapomina także o pozostałych elementach działalności Ośrodka (prace poszczególnych komisji, biblioteka itd.). Adw. W. Łukawski zaapelował na koniec do wszystkich obecnych adwokatów o wsparcie we wszelki możliwy sposób działalności OBA, dodając zarazem, że jego praca, mimo że zajmuje mu rzeczywiście bardzo dużo czasu, jest prowadzona społecznie.

Za przybycie na zebranie podziękował zebranych adw. W. Bayer.

Opracował Andrzej Rogóyski

3.

Informacja dyr. OBA adw. Wiesława Łukawskiego

Ośrodek Badawczy Adwokatury wydał II tom „Rocznika 1989”, zawierającego następujące pozycje:

1. Opracowanie orzecznictwa Sądu Najwyższego z zakresu kodeksu postępowania cywilnego za okres od I.1965 r. do X.1988 r.
2. Opracowanie orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego z zakresu kodeksu postępowania administracyjnego za okres od 1980 do 1985 r.

3. Opracowanie orzecznictwa Sądu Najwyższego w zakresie „Sprzedaży” za okres od I.1965 r. do III.1988 r.
4. Opracowanie orzecznictwa Sądu Najwyższego w zakresie „Wad oświadczenia woli” za okres od I.1965 r. do XII.1987 r.
5. Opracowanie orzecznictwa Sądu Najwyższego w zakresie „Darowizny” za okres od I.1965 r. do XII.1987 r.
6. Opracowanie orzecznictwa Sądu Najwyższego w zakresie „Odrębnej własności lokalu” za okres od I.1965 r. do XII.1987 r.
7. Kooperacja krajowych podmiotów gospodarczych z podmiotami zagranicznymi w formie spółek z udziałem zagranicznym (wyd. 1988).
8. Opracowanie orzecznictwa Sądu Najwyższego w zakresie „Przestępstwa ciągłego” za okres od I.1970 r. do III.1988 r.
9. Opracowanie orzecznictwa Sądu Najwyższego w zakresie „Prawa wekslowego” za okres od 1924 do 1936 r. i od 1936 r. do 1988 r. „Rocznik 1989” przesłany został do wszystkich okręgowych rad adwokackich, które umożliwią Koleżankom i Kolegom korzystanie z zawartych w „Roczniku” opracowań.

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO

1.

GLOSA

**do wyroku Sądu Najwyższego
z dnia 12.IV.1985 r.
V KRN 175/85¹**

Teza głosowanego wyroku brzmi następująco:

Skoro oskarżony kierował pojazdem mechanicznym z naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a w szczególności ze stałą świadomością możliwości wystąpienia u niego padaczki, w następstwie czego doszło do tragicznego wypadku, to przez to samo czynem swoim wypełnił znamiona przestępstwa określonego w art. 145 § 1 i 2 k.k.

1. Płaszczyzna prawno-kryminologiczna głosowanego orzeczenia jest bardzo obszerna. Obejmuje bowiem nie tylko kwestie prawnokarne, tj.

strony przedmiotowej przestępstwa z art. 145 § 1 i 2 k.k., związanej z naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, i strony podmio-

¹ Wyrok opublikowany w OSN PG 1986 nr 4, poz. 50. Patrz także: Informacja prawnicza, 1986 nr 10-12, poz. 123.